

Весна Станковић Пејновић

Институт за политичке студије, Београд

„МЕКА“ МОЋ ВЛАДАРА НОВОГ ДОБА*

Свака истина пролази кроз три фазе. У првој је
исмејана. Затим јој се жестоко супротстављају.
Коначно бива призната, као очигледна.

Шопенхауер

Сажетак

Циљ рада је показати прикривен заокрет од демократије ка корпоративној власти као процеса стварања новог света, обликованог од стране владајуће класе чија финансијска и политичка моћ користи све најважније комуникацијске институције модерног друштва. Та нова елита протеже своју друштвену моћ деловањем на транснационалном нивоу и не изражава интересе поједине националне државе. Они шире своју меку моћ кроз међународне економске институције (СТО) политичку/војну (НАТО) или културолошким или идеолошким достигнућима (ЕУ, либерализам) користећи разне облике индиректне или директне облике контроле како би успоставили неолибералну агенду дилем целог света и проузрокујући систематске промене. Иако постоје снажни отпори тим трендовима, садашњи процеси ће бити само одгођени, али не и заустављени јер они само представљају логичну последицу саме динамике система. Владајуће елите користе високе вредности пропаганде и меке моћи у својој намери да „убеде“ појединце и земље у њиховој имплементацији. У раду је кориштен приступ истраживања основног значења Новог доба и владавине владајуће класе и утицаја њене меке моћи у њиховој међусобној корелацији. Закључак рада је да нова владајућа класа остварује свој циљ стварајући једну светску владу коришћењем своје меке моћи. Током времена

* Рад је део пројекта бр. 179009, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

ће националне државе постојати, али са умањеном суверености. Њихова моћ се преноси на нову транснационалну владајућу класу која на глобалном нивоу делује на дуалним основама „управљања кризом“ и глобалним планирањем са циљем успоставе међународне „технократске диктатуре“ у постиндустријском, информацијском друштву.

Кључне речи: ново доба, владајућа класа, мека моћ

УВОД

Све је очитије нестајање традиционалног облика представничке демократије и позивање на приврженост позитивним глобалним моралним циљевима, кроз фразу нужности изградње Новог светског поретка како би се изградило сигурније, напредније и солидарније друштво. Либерална идеологија је тако установљена да је у могућности присилити људе на повезивање са непријатељски расположеним странама у име слободе окупљања, на исти начин као што се у име слободе говора присилило људе на слушање. Људска друштва су организирана око идеје колективне илузије јер само у илузији могуће је подносити тежину постојања. Група људи је у могућности владати када су у стању контролирати друштвене силе.¹⁾ Та нова владајућа група људи кроз корпорације,²⁾ *think tankove*³⁾ и невладине организације⁴⁾ и лобисте⁵⁾ контролише ресурсе, земљу, рат, информације, образовање, храну, медије и обликује начин размишљања. Успоставља се Нови светски поредак који уништава

- 1) C. Quinsly, *Tragedy and hope*, The Macmillan Company, New York, 1966, стр. 1021.
- 2) Примери таквих корпорација су *General Electric, Wal-Mart, General Motors, Diebold, Philip Morris, Microsoft*, Савезне резерве, *Budwiser, Gap, Blackwater, Nike, CACI, Boeing, Monsanto, National City Bank, Borders, EXXON, Titan*.
- 3) *Think tankovi* се често називају „групе за јавни интерес“, „већа за политичку акцију“, „образовни институти“. Један од најутицајнијих *think tankova* је Пројекат за нови амерички век, (*PNAC*), Институт за примењена економска истраживања (*IPEA*) Институт Худсон, *German Marshall Fund, International Crisis Group (ICG), Freedom House, The Hoover Institution, Stanford Research Center, Massachusetts Institut for Technology, Institut Aspen*.
- 4) *Human Rights Watch, Amnesty International*, Међународни Црвени крст, Лекари без граница и *Transparency International*.
- 5) Лобисти имају задатак испоручити новац од корпорација према владиним законодавцима. Према Силверстајну Клинтоновим председавањем је доминирало и управљало лобирање, а не народни представници. Више у Silverstein, *'Their men in Washington'*, *Harper Magazine*, 23.2.2012. Најзначајнија и најутицајнија лоби група у САД је NRA, односно Удружење носноца оружја, *Global Internet Policy Initiative, American Israel Public Affairs Comitee (AIPAC) American Zionist Comitee for Public Affairs, American Association of Retired Persons, The National Organization for Women, Greenpeace*.

суверенитет држава док су у складу са новим правилима Светске трговинске организације, Светске банке и ММФ највећим банкама и мултинационалним корпорацијама призната „неприкосновена права“ које прати програм структуралних прилагодби. Проводи се тиха колонизација уз сурадњу НАТО снага које „одржавају мир“ Под плаштом демократизације и уређењем друштва смањују се издаци за школство и здравство те урушава цивилна управа што је реално кохерентан програм осиромашења становништва и налази своје теоретско образложење у „стабилизацији економије“. Мерама ММФ-а и Светске банке државе се присиљавају на спровођење строгих мера штедње које воде дестабилизацији државе, а национална економија се преобликује, уништава се домаћа производња, док је законима слободног тржишта домаће тржиште преплављено јефтиним, загађеном и неквалитетном робом.

Реформе и структурално прилагођавање придонесе уништењу националне економије и повећавају овисност о страном капиталу. Улагања страног капитала омогућује преузимање контроле над националном економијом а тиме и над свим делатностима под контролом државе. Глобални медији изврћу ток збивања и дају искривљену слику стварности не допуштајући критичке расправе. Привид критичке расправе дају научници, стручњаци за развој, разне НВО са циљем не задирања у друштвене темеље глобалног тржишног сустава. Медији најчешће преузимају обавештајне податке као истините и неупитне, у функцији потврде већ унапред задате и наручене „истине“. Подстичу се социјални немири на светском нивоу након чега следи рецесија као припрема за стварање маса широм света које ће постати примаоци „помоћи“ у будућности код којих је све више изражен осећај и стање усамљености, безнађа и осећај потпуне изгубљености.

Та група људи, владајуће класе, је уско повезана у различитим групама коју чине тајну светску владу⁶⁾ која по Квинглију (*Quingley*) настоји установити неофеудализам који ће се проширити светом⁷⁾ или колонијализам⁸⁾ или постколонијални империја-

- 6) Скупине које чине светску владу у већем обиму су Светска банка, Светска здравствена организација, ММФ, *WTO*, Савезне резерве, *CFR*, *CIA*, *Royal Institute of International Affairs*, (*Chapman House*), *NATO*, *G7*, Билдербушка група, Трилатерална комисија, УН, Римски клуб, Округли сто, Венецијанско црно племство. Постоје тврдње да је Комитет 300 врховно тајно друштво.
- 7) С. Quingley, *Tragedy and hope*, The Macmillan Company, New York, 1966, стр. 324; Z. Brzezinski, Zbigniew, *Velika šahovska ploča*, Zagreb, 1999, PNAS, M. Choussudovski, *Globalizacija bijede i Novi svjetski poredak*, Prometej, Zagreb, 2008.
- 8) M. Khor, *Adress to the International Forum on Globalization*, New York City, November, 1995.

лизам.⁹⁾ Нови свет се темељи на постнационалном господарском, информатичком, интеркултуралном глобалном повезивању и међуовисности, а понајвише на успостави контроле над сваком особом контролом ума и стварања, речима Збигњева Бжежинског (Brzezinski) технотронског друштва¹⁰⁾ у којем се постепено намећу облици различитих контрола. У таквом друштву ће доминирати елите које неће бити спутане традиционалним вредностима. По Ралфу Дарендорфу посткапиталистичко друштво ће створити људске роботе, деморализиране и обесхрабрене те зауставити индустријализацију у оквиру „постиндустријског друштва нултог развоја“.

НОВО ДОБА

„Ново доба“ обележава повећана моћ приватних особа који делују изван међународних граница, нарочито од краја 20. века. 1975. године је Хенри Кисинџер (*Kissinger*) изјавио да „почиње ново доба јер су стари међународни односи урушени, а свет постаје неовисан у економији, комуникацијама и људским аспирацијама.“¹¹⁾ Промењене околности показују да данас нису државе најважнији фактори, како показује традиционално схватање, већ се појављују и други „наднационални“ фактори. За разлику од 19. и 20. века када су политичке, интелектуалне и економске елите промицале национализам, крај 20. века обиљежава растућа анационализација елита.

Иако немају војну моћ, мултинационалне компаније имају енормну економску моћ и способност да створе транснационалне коалиције које потичу реформе на глобалном нивоу. Због међудржавне мобилности смањује се њихово поистовећивање са одређеном државом те многе елите обликују наднационалне идентитете, потискујући националне те изграђују мултинационалне или козмополитске идентитете. Слабљењем саме државе појмови националног идентитета и националног интереса губе значај и корисност. Не може постојати свемоћна власт светске владе ако постоје суперсиле.

9) М. Кукоћ, „Liberalna demokracija versus neoliberalna globalizacija“, *Arhe*, V, 10/2008, стр. 43.

10) Z. Brzezinski, *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, Viking Press, 1970.

11) J. Nye, „Soft Power“, *Foreign Policy*, No. 80, Autumn, 1990, стр. 156.

Речима Бжежинског светска влада ће бити корпоратистичка¹²⁾ док је демократија само сценариј у коме „маса“, односно „народ“ мисли да има контролу. Ствара се другачији светски поредак са корпоратистичком светском владом и стварањем орвеловског начина живота са преласком људи у ново стање свести.¹³⁾ И Хитлер је заговарао стварање свог новог поретка ког је називао само тежња стварању „Светског поретка“. Појам промене поретка се првенствено односи на структуру или расподелу моћи. Како би се остварили циљеви и активности за успоставу светске владе мора постојати и изравна вањска претња.¹⁴⁾ Утемељено на идеологији идеализма поредак је повезан са вредностима као што су демократија и људска права, као и са институцијама, али са односима међузависности на више нивоа. Структура поделе власти у 21. веку се заснива на подели, с једне стране, на приватне, јавне и трећи сектор те са друге на надржавне и државне.¹⁵⁾ Друштвене снаге и предуслови развоја не „одређују“ једноставно идеологије, већ идеје постају моћ ако се у њима може наћи брига или интерес за велики број људи. Либерална демократија настоји понудити одговоре великом броју обичних људи и прилагодити се одређеним друштвено економским структурама. У тим структурама могу постојати идеолошке конзеквенце, као и што и идеолошке промене могу имати друштвено економске конотације.¹⁶⁾

Према неким теоретичарима поредак ће бити осигуран и реалистичким концептом равнотеже снага међу државама, али и либералним концептом међународних институција, али неће бити увек заснован на правди.¹⁷⁾ Темелј међународне политике се није променио од времена Тукидида који је тврдио да јаки раде што хоће, а слаби оно што морају. Трећи облик либерализма ставља нагласак на улогу институција и то је она грана либерализма која се често назива „неолиберализам“. Зашто су међународне институције важне? Оне пружају информације и дају оквир који обликује очекивања држава чланица.

12) Z. Brzezinski, *Velika šahovska ploča*, HUMS, Varaždin, 1999.

13) J. Group, *Korporatizam, Tajna vlada novog svetskog poretka*, Nexus, Zagreb, 2008, стр. 207.

14) Brzezinski, 1999, 95. Једна од таквих претњи је била и Алкаида, као важан разлог за инвазију на велики број земаља и успоставу тоталитарне контроле светске владе. У уништене земље долазе корпорације како би „поновно изградиле“ порушену земљу и успоставиле демократију кроз контролиране представнике.

15) Dž. Naj, *Kako razumevati međunarodne sukobe*, Stubovi kulture, Beograd, 2006, стр. 240.

16) F. Fukuyama, *The Future of History*, „Can Liberal Democracy Survive the Decline of the Middle Class?“, *Foreign Affairs*, January/February 2012, стр. 59.

17) Dž. Naj, 2006, стр. 262.

Законодавни и морални темељ или принцип на којима се темељи моћ политичке класе, „политичка формула“¹⁸⁾ или „принцип суверенитета“ у новом добу је знатно промењена и све мање се заснива на моћи државе. Међународни системи нису само државе које га чине, већ је то образац односа између држава. Нужно је направити разлику између два аспекта система; структуре и процеса. Структура се односи на расподелу моћи, а процес имплицира на врсту интеракција који међу играчима могу постојати.¹⁹⁾ Структура политичке формуле се све више мења те наддржавне организације добијају све више моћи, а тиме и све више права.

Структурална прилагодба је пут ка облику економске и политичке доминације, као врста „тржишног колонијализма“ кроз који се људи и владе подчињавају путем наизглед „неутралног међу деловања тржишних сила.“²⁰⁾ Позитивним обликом речи „слободна трговина“ у ствари сакрива укидање правила које омогућују корпорацијама још темељније монополизовање ресурса, радне снаге и богатства. Слобода значи уклањање правила за моћне и велике корпорације, а медији и аналитичари тврде да је светска економија у процвату управо због реформи „слободног тржишта“.

Ствара се нови свет под називом „слободно друштво“ у којем људи служе систему и који константно производи и продубљује осјећаје страха, растресености, забава, очаја, илузорног уверења да је невоља неизбежна, али да будућност доноси напредак. Нови свет који се обликује и ствара, свет је безкритичности, без научног духа или ума у коме обесхрабрани људи губе људскост, не постоји солидарност, а људи познају живот само површно јер кроз медије и образовање добивају искривљену слику стварности.²¹⁾ Медији у свом односу према јавности потпуно следе тактике „управљања проблемима“, „управљања перцепцијом“ и „управљања у кризним условима.“²²⁾ Понављање информација или племенитих лажи специфичне врсте, као и њихова апсурдност, психолошки је важна јер се у том процесу ствара лажна перцепција истинитости. То је пут којим се креће према обликовању маса да не размишљају критички и аналитички стварајући предиспозицију за обликовање послушника који престају очекивати и захтевати квалитетне информа-

18) G. Mosca, *Teorica dei governi e governo parlamentare*, Amenta Editore, Palermo.

19) Dž. Naj, *Kako razumevati međunarodne sukobe*, Stubovi kulture, Beograd, 2006, стр. 42-46.

20) M. Chossudovsky, *Globalizacija bijede i Novi svjetski poredak*, Prometej, Zagreb, 2008.

21) J. Grup, *Korporatizam, Tajna vlada novog svetskog poretka*, TELEDISK, Zagreb, 2011.

22) S. Rampton, and J. Stauber, *Trust Us, We're Experts: How Industry Manipulates Science and Gambles with Your Future*, Putnam, New York, 2002.

ције. Парафразирано речима Хане Аренд циљ тоталитаристичког обликовања човека је уништити способности стварања уверења, а кроз „техничке школе“ обучити раднике послушности који не постављају питања.

У новом свету све више нестаје породица, а контрола се оправдава потребом за осигуравањем сигурности и бескрајним ратовима, а нова „освајања света“ се врше под паролом борбе против невидљивих непријатеља, који су најчешће терористи.²³⁾ Како се читава људска цивилизација темељи на „вечном враћању истога“ показује и мисао великог кинеског филозофа, Сун Цуа да се сваки рат темељи на обмани. Што је ствар апсурднија, више ће људи у њу поверовати. Појам непријатеља се ствара у психи јер је људски увек тражити непријатеља. Ипак непријатељ мора бити „налик нама“.²⁴⁾ Непријатељ је данас терориста који прети рушењем торњева Светског трговачког центра 9.11.2001.²⁵⁾ Тим чином влада је добила потребно национално јединство и подршку за рат не тражећи жртве који су неки сматрали да су потребне као би се рат учинио „правим“.²⁶⁾

Маса је глупа, неодлучна и заводљива, беспомоћна без вођа те може много пута себи донети пропаст, заварана привидним добром, а још лакше заведена великим надама и обећањима. Зато је владати морају уверавати или присилити на корисна дела.²⁷⁾ Укратко, људи одузетог духа се уклапају у обездуховљен свет у коме је слобода ропство. Најуспешнија врста наметнутог ропства лежи у чињеници да робови и нису свесни чињенице да су робови па мисле да су слободни и сретни.

23) Данас се и српска војска обучава за борбу против терориста, а не против непријатеља државе.

24) V. Volcan, *The Need to Have Enemies and Allies*, Northvale, Jason Aronson, New York, 1988, стр. 243-244.

25) Патриотски закон је усвојен након терористичких напада на САД 11. рујна 2001. и снажно је проширио овлаштења америчких савезних власти у provedби тајних истрага, добијање приватних података и прислушкивању телефонских разговора како би се открили терористи. Притисак расте и јачају механизми корпоративне и државне контроле за спречавање јавних немира и нестабилности. Није случај да са успоном корпоративне државе долази до успона полицијске државе. Управо због тога Бушова администрација је кроз Патриотски закон, прогурала поништавање *habeas corpus*-а (закон по којем свако мора изаћи пред суд прије него буде затворен) праксу о испитивању и изручивању осумњичених грађана и одбијање да се осигура праведни изборни систем верифицирањем броја гласова. Све је то само позадина или повод за оправдање контроле јер се не ради о тероризму и државној сигурности, већ о контроли корпоратиста над грађанима.

26) F. Fukujama, *Tko smo mi, Izazovi američkom nacionalnom identitetu*, Izvori, Zagreb, 2006, стр. 341.

27) L. Štraus, „O javnom dobru“, *Delo*, Ljubljana, br. 2, 1983, стр. 73.

Хана Аренд је приметила да пре него уграбе моћ и успоставе свет према својим доктринама, тоталитарни покрети осмишљавају свет доследних лажи. Уз помоћ просте маштовитости потлачене масе осјећају се код куће и поштеђене су сталних шокова које стварни живот и стварна искуства доносе људским бићима и њиховим очекивањима. Моћ ове тоталитарне пропаганде лежи у изолирању маса од стварног света.²⁸⁾

Ново доба је доба усмерених намера, деловања на подсвест, тежња апсолутној контроли, приказ затворског система, постдемократско друштво, постиндустријско друштво, све повезано са технократијом и тумачењима стручњака да не би веровали само корумпираним политичарима. Технологија у великој мери замењује наша пригушена осетила и отвора врата виртуалном свету. Многи људи верују да напредак технологије доноси нужно и напредак духовности, али се напросто ради о дехуманизацији човечанства јер се говори о рођењу, односно стварању новог човека у којем се спаја технологија и биологија. Узрок кризе савремене демократије налази се у природи глобалне капиталистичке економије, односно од елита прихваћеног примата економије над политиком. У глобалној економији владају корпорације, а не националне владе са својим економским програмима, који остају неповредиви у односу на економску политику глобалних владара и њихову неолибералну агенду, чему се ретко која влада може одупрети. Ново доба је речима британски политиколога Круча (*Crouch*) „постдемократија“ јер је лако уочљиво постојање екстремног облика унутарње противречности либералне демократије која једнакост поистовећује с једнакошћу пред законом, а слободу са слободним деловањем тржишта те на тај начин политика постаје „функционална технологија моћи транснационалних корпорација“. Ми живимо и у доба „трансхуманизма“, које обухвата суштину идеје окретања биотехнологијама због окончања општих облика ограничења и патњи. По биологу Џулијану Хакслију, брата чувеног писца Олдоса Хакслија, „човек мора остати човек, али трансцендирајући себе, схватањем новим могућности његове људске природе“.

Француски социолог Ален Турен (*Touraine*), ново доба види као пост-индустријско друштво као фазу која следи индустријско друштво. У пост-индустријским друштву расте удио сектора услуге науке и образовања за темељне технолошке промене, и способност високо специјализованих елита постаје одлучујућа. Даниел Бел шири димензије постиндустријског друштва на сферу економије у којој је изразита преобразба од производње добара према

28) H. Arendt, *Totalitarizam*, Politička kultura, Zagreb, 1996.

услужној економији, а у структури занимања то је све већи значај професионалаца, стручњака и техничара, а у сфери знања то је темељно место теоријскога знања као извора иновација и обликовања политичких одлука у друштву те оријентација према будућности кроз контролу технологије одлучивања и стварањем нових „интелектуалних технологија“. Већ средином 20. века Бел види да се ствара ново друштво јер традиционално индустријско друштво, због радикалних промена, губи своју дотадашњу супстанцу. Индустрија није више основна полуга раста, самим тим и масовна произвођачка класа престаје бити темељ његовог опстанка. Повећава се важност услужних и интелектуалних занимања. Научни рад, образовање, изградња и опслуживање нових технологија, нарочито информатике, постају темељне друштвене делатности, а технократија и бирократија нова владајућа елита. Самим тим класни сукоб се умањује, те се маргинализују и идеологије које га осмишљавају и воде.

Нови свет је свет униформираности који под унивезализмом намеће једнак говор и начин понашања како би се стекао дојам да сви и мисле исто. Ипак и сам тај универзализам људима подастире антагонизам да је свако потенцијални непријатељ (особито у рату против тероризма,²⁹⁾ будући су терористи међу нама) и да је свако попут нас. С друге стране као цивилизацијски чин се тумачи истицање политички коректног говора и промишљања који постају пожељнији од индивидуализма и креативности, а целокупно друштвено деловање је усмерено ка униформираном систему који се вешто обликује и ствара. Непостојање слободе подразумева заробљавање свести која води ка доминацији и „производњи“ или стварању вештачки обликованих мисли и понашања.

29) Тероризам је једно од најпродуктивнијих оружја корпоратиста који укључује и скривени тероризам кроз загађење, осиромашени уран, тровање воде и хране, програме контроле ума, злоупотребе НААПР технологије, финансирање исламског тероризма и терористичке мреже у које су укључене и приватне војске (CACI, Titan, Blackwater) *False flag* тероризам или тероризам под лажном заставом је стање кад силе које контролишу информације тврде да је нешто пријетња, а она то није, односно то није истина, односно „тајне претње“ у којима лажни догађаји требају уверити грађане у намештену представу стварности, (Т. Mc Inerney, M. Vallely, *Endgame: The Blueprint for the Victory in the War on Terror*. New York, Regnery Publishing; PNAC; Brzezinski, *Velika šahovska ploča*, 1999, Tarpley, Webster Griffin, 9/11, *Synthetic Terror: Made in the USA*, Progressive Press; J. Tree, Napoleoni Loretta, *Terror Incorporated: Tracing the Dollars Behind the Terror Networks*, Seven Stories Press, New York, 2005).

ВЛАДАЈУЋА КЛАСА

Плазећи од „политичке формуле“ Гаетана Моске (*Mosca*), увек је нужно постојање владајуће мањине. Своју владавину они оправдавају теоријама и принципима утемељеним на веровањима или принципима које прихватају они над којима се влада. Доказ моћи не лежи у њезиним изворима већ у способности мењања усмерења држава и друштвене структуре. Супротно јавним изјавама различитих индивидуа и организација, њихов стварни циљ је даљњи развој Новог Империјалног Реда или Светског Царства.³⁰⁾

У сваком друштву постоје одређене групе које нису првенствено припадници интелектуалне елите, али преносе нове мисли и идеје. Временом се те мисли прилагођавају новој друштвеној реалности и постају свима прихватљиве. Многобројни људи обликују и спроводе друштвену политику у сферама економије, политике и науке обликовану од стране елита и „приближавају“ их масама. То су активни „људи из сенке“, али се као стручњаци за неку област, учестало појављују у медијима уз неизбежну идеологијску нит о „великим идејама корисним по друштво као општељудске вредности“. Њих покрећу „идеалистичке“ идеје о успеху по сваку цену, престижу, слави, новцу, али које приказују као идеје које су усмерене на напредак државе и друштва у коме живе те легално лобирају за „своје“ ставове на „друштвено прихватљив начин“.

Макијавели је показао како свет стварно изгледа када му се уклони етичка димензија и како на свет гледају многи ствараоци политичке (не)реалности речима да „сви виде оно што је привидно, док само неколицина види оно што јесте“. Сваким даном је све лакше показати „привидности“ од стране политичара, научника и медија. Владајућа класа која обликује јавно мишљење руководи се мишљу Алберта Пајка (*Pike*) који је тврдио да је привид нужан људима. Истина је смртоносна за оне који нису довољно снажни да је прихвате у њезиној суровости. Истина мора бити сакривена и масама је потребна само одговарајућа доза овисно о њиховом несавршеном уму. Владајућа класа својом меком моћи програмира друштво и обликује га по својим тајним жељама јер је из обавештајног подручја позната чињеница да се тајна може најбоље сакрити ако то што желиш да сакријеш, поставиш на видљиво место. Много пута су такви подаци који нам се чине апсурдни доступни у штампи, а управо су тако и направљени да би изгледали апсурдни и нестварни.

Свако друштво је подељено на три друге групе, највећа група која уопште не размишља о глобалним променама, група која и

30) C. Quinsly, 1966, стр. 790.

није свесна ничег новог и која задржава исти поглед на свет генерацијама и једна мала група која је увек супротстављена консензусу.³¹⁾

Бројност владајуће класе овиси о снази и бројности друштвених снага које контролира, стимулира или ствара. Полазећи од Монтеस्कјеове идеје о нужности баланса моћи, Моска преноси тај концепт на баланс друштвених снага те нужност дислоцирања старих снага и овладавања новим.³²⁾ Владајућа класа настоји овладати снагом свести и умећем моћи заробљавања да онај ко је заробљен верује да је слободан. Зато су нужне друштвене промене и повећан обим људске солидарности са националног на регионални те на крају глобални ниво. Све су чешће поруке да ће доћи до каоса ако Атлантска алијанса не преузме руководство политиком света.³³⁾ Новим облицима контроле ће се ограничити појединци у коришћењу моћи које ће добити „информацијском револуцијом“. Моћ ће прећи у руке оних који контролишу информације, све више напуштајући традиционалне политичке процедуре. Реорганизовањем владе и економије придоноси „потпуно новој ери“ коју ће предводити „универзална интелектуална елита“. Светска влада ће глобално управљати кроз „управљање кризом“ и „глобалним планирањем“ са циљем успоставе „технократске диктатуре“ у постиндустријском информатичком друштву.³⁴⁾ У сфери политике и друштвеног понашања над нама влада релативно мали број особа који разумеју тајну менталних процеса и друштвених обрасца маса. Како људи врло лако прихватају менталитет масе, манипулација организованим навикама и обликовање мишљења важан је елемент демократије.³⁵⁾

Главни циљ владајуће структуре је успостављање тоталитаризма како би се створио нови свет у коме људи неће бити свесни што се догађа, односно стварање виртуалне стварности у којој ће се рат сматрати миром, незнање моћи, а слобода ропством. Увек се користе полусофистициране технике „неговора“ која су најчешће заснована на речима напредак, промена, демократија, поштовање људских права, борбе против корупције, организованог криминала и тероризма који је најчешће *false flag* тероризам јер

31) C. Quinsley, 1966, стр. 1014.

32) G. Mosca, 1886, стр. 65.

33) A. Peccè, *The Chasm Ahead*, Macmillan, New York, 1969.

34) Z. Brzezinski, *Between Two Ages : America's Role in the Technetronic Era*, Viking Press, 1970.

35) F. Fukuyama, 2006, стр. 245.

се не може отворено рећи да се тежи одузимање слободe, почетку рата или централизовању моћи. Хегелијанском дијалектиком³⁶⁾ речено „представа“ се одиграва на начин да се прво створи проблем у облику тезе (напад неке земље, колапсом економије или владе или терористичким нападом); након тога, друга фаза као протутеза извештава о „проблему“ али на начин на који на који се жели да буде представљено („жртвено јање“ или се у јавном мишљењу створе предуслови да се траже решавање проблема); трећи корак, као синтеза је решење проблема који су најчешће ионако вештачки створени. Та решења укључују централизовање моћи, уклањање неподобних политичара те укидање различитих врста слобода, а све у име очувања сигурности и стабилности неке земље. Поступци тајне владе приказани су као добронамерни, а неуспешна политика видљиве државне владе као имплементација и продубљивање демократије, стварање мира, спровођење владавине закона и јачање људских права. Фукујамино је мишљење да би идеалан свет било отворено друштво, отворених граница, вођене елитама које би се све више поистоветиле са глобалним установама, нормама и правилима, а не националним. Национални идентитет губи значај пред осталим идентитетима.³⁷⁾ У таквом свету и најмоћнија држава губи идентитет као нација и у том „ничијем свету“ (*Kupchan*) постаје део наднационалног идентитета.

Профит се ствара из уништења, а ред из хаоса. Људе широм света треба спречити да сами одлучују о својој судбини изазивањем кризе за кризом, а затим „решавањем“ тих криза. Тиме ће се нације деморализовати и збунити до те мере суочени са превише избора, да ће упасти у масовну апатију. Наоми Клајн при томе истиче да се за „уништавање“ користи прилагођен израз „унапређивање програма“. Тајна влада примењује традицију импресивних структура јер се тиме тада покрећу нови планови који воде имплементацији Новог светског поретка.³⁸⁾ Процес деморализације којем је изложено неко друштво траје око два века, након чега се то друштво дестабилизује понајвише у подручјима економије, вањске политике и одбране у размаку око пет година након чега наступа криза коју ће владајућа класа својом меком моћи „нормализовати.“ Владајућа класа користи своју моћ у трауматичним догађајима јер траумом људи постају отворени свакој сугестији. Методама меке моћи се успостављају контрола ума заснованој на трауми. У таквој

36) L. Horowitz, *Death in the Air: Globalism, Terrorism and Toxic Warfare*, Sand Point, Idaho, Tetrahedron Publishing Group, 2001.

37) F. Fukujama, 2006, стр. 342.

38) J. Grupp, *Korporatizam*, 2008, стр. 230.

контроли, људи су у стању менталне, физичке и емоционалне исцрпљености која се врши поступно у етапама, људи су изузетно сугестибилни. Стално се говори да је након рата потребно понудити нову структуру, а то ће бити структура њихове глобалне контроле. Планирају направити једну светску војску, јер тада неће бити рата те ће „владати светски мир“. Ипак до мира се долази кроз многобројне ратове. Имају способност увећавати страх од будућности који је далеко успешнији од било каквих физичких облика покорвања. Хајдегер је покушао доказати да је страх темељ губитка, егзистенције те да преко искуства страха за самог себе, егзистенција добива своју „властитост“. Тиме су и њихове намере усмерене ка контроли прихваћене, јер људи због страха жуде ка сигурности, не марећи за слободу. Не само да смо суочени са губитком слободе и саме државе, већ и саме људскости. Људи се све више понашају као војници заспали услед битке, препуштени малодушности као резултата створене нестабилности и уништавања друштвених поредака.

Највеће оружје владајуће класе је новац који обилато користе за обликовање културе те усмеравање ресурса и њиховом монополизацијом у циљу свеобухватне контроле људи. С друге стране тајним финансирањем супротстављених група отварају за себе велика „ослобођена“ и разорена подручја у која они „улазе“ као мировњаци или ослободитељи који кроз меку моћ спроводе своје интересе.

„МЕКА МОЋ“

Александер Грахам Бел је рекао да не може рећи што је моћ, иако зна да она засигурно постоји. Моћ је способност да се постигну зацртани циљеви или способност да се утицањем на друге остваре жељени резултати. За Дала је моћ „снага“ или способност да други учине нешто што није њихова жеља. Извори моћи никада нису статични и они настављају да се мењају и у данашњем свету. Владатујућа класа је успела овладати конверзијом моћи те потенцијалну моћ ресурса претворити у стварну моћ. Тајна њихове снаге је у поседовању одређених ресурса. Они су овладали „другим лицем моћи“ или меким или индиректним начином за остварење моћи, односно поседују начин да наводе друге да чине оно што они желе. Присилјавањем других држава на промене може се назвати директним или заповедном методом спровођења моћи. Таква тврда моћ може се темељити на обећању награде или претњи. Постоје,

међутим, и меки или индиректни начин за остварење моћи. Битно обележје хијерархијске структуре моћи лежи у његовој апстрактности у којем је свака особа заробљена у пирамидалном друштвеном систему.

Мека моћ је утемељена на привлачности идеја или способности да се политички приоритети поставе на начин који обликује жеље других, повезивање са неопипљивим изворима моћи као што су култура, идеологија и институције. За разлику од тврде моћи која је од веће важности у индустријализирајућим и преиндустријским деловима света, мека моћ је све израженија у односима између постиндустријских друштава информатичког доба у којем преовладава демократски мир.³⁹⁾ Мека моћ овладава илузијом времена. Владари меке моћи поседују способност поигравања са људском привидном неспособношћу да живе у садашњем тренутку, односно могу постићи да људи живе са жалости за прошлошћу или бригом о будућности. То је техника базирана на страху. Одваја нас из стварне присутности у тренутку. Бити потпуно сада присутан у ономе што се дешава. Ако наша свест може бити изманипулисана да увек гледа што ће се десити, одузима нам се способност суочавања са садашњим тренутком.

Владајућа класа део своје моћи даје заговорницима својих идеја. Такве људе Иво Андрић описује као људе велике и незајажљиве сујете који своје ситне и уске личности преносе на општи план, у узалудној нади да би је ту могли задовољити, а са њом преносе и своје кратке мере и бедне рачуне. Од таквих, духом малих људи, постају често велики заговорници нових истина и мучитељи људи, морални лицемери и формалисти.

У данашњем свету моћ је постала вишедимензионална те се више не одређује у искључиво војном значењу јер су структуре су постале сложеније, а одређује их се у свету глобалних комуникација и растућих транснационалних односа.⁴⁰⁾ Моћ је међу државама расподељена по обрасцу који подсећа на сложену тродимензионалну шаховску таблу,⁴¹⁾ на којој се игра одвија и хоризонтално и вертикално. Ипак темељ контроле лежи у бирократској координацији некадашњих независних корпоративних ентитета.

Друга основни облик међународне политике је феудални систем, у коме људска лојалност и политичке обавезе нису првенствено везане за територијалне границе. Због те чињенице неки људи спекулишу како ће 21. век бити сведок постепене еволуције

39) Naj, 2006, стр. 70.

40) Naj, 2006, стр. 261.

41) Naj, 2006, стр. 257, Brzenzinski, *Velika šahovska tabla*, 1999.

новог феудализма будући да велике мултинационалне корпорације прекорачују државне границе и понекад управљају са више економских богатстава него националне државе.

Још прије 4 века Френсис Бејкон је увидео да је информација моћ. У нашем све новијем свету, приступ овој врсти моћи има много више људи, унутар држава и у њиховим међусобним односима. Владе су увек контролисале проток информација, али нова технологија преображава основне структуре светске политика. Зато у Новом добу технократске ере моћ имају они који контролишу информације. Више није главни актер догађања тврда моћ националних држава, већ је створена нова реалност у којој је повећана могућност друштвене и политичке контроле у циљу успоставе контроле над свим грађанима.⁴²⁾

Кенеди је у једном од својих говора споменуо стварање те нове реалности у којој се неки људи користе тајним средствима у циљу проширења својих интересних сфера, инфилтрацијом уместо инвазијом, превратима уместо изборима, застрашивањем уместо слободом избора. То је систем који је регрутовао широке људске и материјалне ресурсе због изградње једне густе и високо ефикасне организације која се састоји од војних, дипломатских, обавештајних, економских, научних и о политичких операција.⁴³⁾

Раширено обликовање размишљања и понашање не насилним путем и без знања људи, односно на начин да они тога нису свесни назива се и „неизравном владавином“⁴⁴⁾ и одлика је многих тоталитарних режима јер је успостава контроле путем информација и идоктринације одрживије и економичније, а и „побуна маса“ је мање вероватна будући људи и нису свесни менталне контроле и заробљавања. Меком моћи се успоставља контрола „уништених особа“ које верују да су слободне. Намерно и манипулативно веровање не изискује силу,⁴⁵⁾ а обликује се ирационалан и претрашен појединац, окружен тривијалностима. Владари Новог доба стварају јавно мишљење; они су уметници промена и манипулатори вести. Нама владају, наше мисли усмеравају, наше укусе формирају, наше идеје сугеришу људи за које никада нисмо чули.⁴⁶⁾

42) Z. Brzezinski, *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, Viking Press, 1970.

43) The President and the Press: Address before the American Newspaper Publishers Association, April 27, 1961, http://www.jfklibrary.org/Research/Research-Aids/JFK-Speeches/American-Newspaper-Publishers-Association_19610427.aspx.

44) M. Chang, *Brainwashed for War Programmed to Kill. Malaysia*, Thinker's Library. 2005.

45) K. Taylor, *Brainwashing: The Science of Thought Control*, Oxford University Press, Oxford, 2008.

46) E. Bernays, *Propaganda*, Horace Liveright, 1928.

Све је веће истицање незрелости која је немоћ да се ум употребљава без водства неког другог. Због кукавичлука и потребе за сигурношћу, макар и имагинарном, део људи, премда их је природа одавно ослободила од туђег управљања, ипак добровољно до краја живота остаје незрео те им се лако намећу тутори. Удобно је бити незрео јер друштвена правила и норме одређују савест и морална понашања. „Пошто су најпре заглупели своју домаћу стоку, брижљиво спречавајући да се та мирна створења не одваже ни на један корак из јаме у које су их затворили, ти тутори указују на опасност која им прети ако покушају да иду сами.“⁴⁷⁾ Људе чешће мотивише властити интерес, а неки опћи циљ или добро.

Сведоци смо постојања „жељеног“, цивилизованог барбарства све раширенијег ауторитарног система под водством мале групе, владајуће класе, мобилизације маса, стварања менталитета, али не и идеологије, ограниченог, али не и одговорног политичког плурализма и настојања да се друштво и људска природа преправе. Исто тако, демагогија спојена са страхом је моћно оружје, а непријатељ је персонификација зла⁴⁸⁾ који само појачава људску потребу за сигурношћу чиме се даје слобода спровођења контроле у циљу повећања сигурности, али и губитка слободе. Људе чешће мотивише властити интерес, а неки општи циљ или добро.

Неокласична економија која постаје и норма понашања у свим сферама друштва темељи се на потицању себичних интереса појединаца који само настоје максимализовати своје материјално благостање дајући оправдање „законима“ економије. Либерализам и капитализам преко индивидуализма налазе своју савршену спону којом се међусобно надопуњују. Либерална демократија најбоље функционише као политички систем кад је њезин индивидуализам обликован духом заједнице, као што је и капитализам најбоље искоришћен када индивидуализам бива уравнотежен спремношћу за функционисање у заједници.⁴⁹⁾

Сами људи траже ауторитет коме ће поклонити политичку моћ, а добити грађанску сигурности. Када сами собом нећемо или нисмо способни одговорно владати владамо, онда дајемо право било државном руководству, било Новом светском поретку оправдане аргументе да нама репресивно управљају, јер сами за тако нешто сами не показујемо зрелост и способност.

47) I. Kant, *Um i sloboda - spisi iz filozofije istorije, prava i drzave*, Časopis Ideje, Beograd, 1974.

48) Z. Brzezinski, *Strateška vizija*, Beograd, 2013.

49) F. Fukujama, *Povjerenje*, Izvor, Zagreb, 2000.

ЗАКЉУЧАК

Обележје новог доба је фрагментација свјетске политике. Владе националних држава губе суверенитет и деле подручје утицаја са актерима тајне владе који „владају информацијама“ како би ојачали своју меку моћ и извршили притисак на владе директно, или индиректно. Парафразирано речима Франциса Бејкона, тајна влада је друштво које види и контролира све, али које нитко други не види.

Стварање Новог доба темељи се на макевијалистичком принципа да је појавност све. Ипак, треба гледати „иза“ речи које заваравају, треба гледати деловање. Како би све више ширили своју моћ, они представљају своје деловање иза корисних ствари за човека и друштво желећи приказати да су мотивисани вишим аспирацијама, а не само зарадом и моћи. Име игре коју они играју са онима над којима владају зове се игра лажне појавности. Њихова мека моћ се шири настојањем да свет и људи буду отворенији и међусобно повезани. За људе је најважнији изглед, приступ проблему, појавност сама.

Због таквог приступа владајућа елита Новог доба наглашава важност опстојности националних идентитета, успркос или због културалне хомогенизације као резултанте глобализације; потребе задржавања фасаде представничке демократије у којој локална елита доноси наизглед важне одлуке; нужност осигурања ограничене локалне сигурности како би се добила минимална друштвена корисност те одређена количина монопола насиља које мора имати национална држава како би била у могућности осигуравати слободан проток капитала. Владајућа класа је транснационална елита која има доминантну улогу у међународној економији, транснационалној политичкој елити глобализирајућих бирократа и политичара, као припадника великих међународних организација или унутар националне државе управљају главнином тржишне економије, или имају значајну улогу у различитим међународним фондацијама, лоби групама, групама за јавни интерес, већима за политичко деловање, или образовним институтима, истраживачким департманима великих међународних универзитета, великих медијских кућа. У новој глобалној култури људи су награђени за своју похлепу, а која је тако устројена да оставља мало простора за изражавање виших људских вредности и квалитета као што су великодушност, саосећање, несебичност, хтење за тражењем и изрицањем истине, храброст, борба за праведност.

Меком моћи владајућа класа настоји што више институционо организовати нов систем делујући на политичку, економску али и психолошку структуру друштва са циљем сламања људског духа и тежњом да се научна и религијска стремљења замене гневом, овисности, љутњом, зависти и тривијалностима. Стварајући болесну културу, човек све више губи своју човечност чије изгубљености није ни свестан, постаје празна љуштура која глуми човека.

Ново доба и стварање Новог света владајућа класа меком моћи остварује овладавањем глобалним интересима. Стратешки интереси ће у највећој мери довести до расподеле глобалне моћи и слабљењем примата једне националне државе те ће се глобална моћ дисперзовати „међу новим актерима који се успињу, иако споро“. Контрола се дели на одјељке, дигитализира и умрежује јер се тако лакше управља. Неолиберална политика је постала идеологија, коју са мањим одступањима прихватају лево и десно орјентисане партије, било да су опозиција или су на власти, док су темељни елементи неолиберализма уграђене у стратегије фундаменталних међународних институција (Светске банке, Светске трговачке организације, Европске Уније).

Рузвелт је још 1938. године истицао да слобода демократије није сигурна уколико грађани толеришу раст моћи до тачке у којој постаје јача од саме државе. То је у есенцијално тоталитаризам јер Владу посједују појединци, групе или било које друге приватне силе. Нужност стварања Новог светског поретка владајућа класа образлаже потребом и нужности успоставе стабилности и развоја глобалног консензуса о правичној и мирољубивој потреби за преузимање одговорности. Због свега тога доминација једне државе у будућности више није могућа, а агенда Новог светског поретка свакако укључује и слабљење државе саме и њеног суверенитета без обзира колико њезине политичке елите тврдили супротно. Велики корак који је направљен према успостављању „ничијег света“ односно света у којем не би постојала униполарна структура владавине из једне државе већ корпорацијска тоталитарна владавина је provedба средишњег банкарског система. Постојећа генерација лидера који нису ни револуционари ни визионари већ само епигони, виде бирократску стабилност, која је заправо централизована контрола, јединим темељом ефикасне управе. Психолошки профил човека је по Фројду утемељен на само два инстинкта, сједињењу и разарању. Како људи спорове решавају употребом силе та догађања, наводи Фројд, могуће је спречити само нека свемогућа светска држава.⁵⁰⁾

50) A. Einstein, S. Freud Sigmund, „Why war?“ у: *Standard Edition of the Complete Psychological Work of Sigmund Freud*, Hogarth Press, London, 1964, стр. 199-215.

Владање уз одобрење оних којима се влада параван је, који иза великих речи, сакрива реалност која излази из оквира традиционалне политичке теорије. Традиционална држава и нација „нестају“ у Новом свету и мекој моћи владајуће невидљиве елите олигарха, корпорација и уске групе стварних невидљивих владара. Људи, грађани, нације се осиромашују, легално, економски, спиритуално и политички. Корпорације стварају свет у којем ће постојати само господари и слуге и води сиромаштву и укидању наших уставних права и стања сталног рата. С друге стране нада по Св. Аугустин има две кћери; љутњу и храброст. Љутња на стање ствари и храброст да се постарамо да оно не остане такво. Недостаје љутње, а самим тим и храбрости мислити против наметнутог мишљења, како би казао Хеидегер, „медија који не мисле“ и одржавају општи нихилизам и перверзију трајања. Медији би, нема никакве сумње, већ с обзиром на њихову свеprisутност и магичност могли одиграти сјајну еманципаторску улогу аутентичних промицатеља „поправке“ света.

Сви они са подједнаким жаром постају и јесу центри доминантног дискурса стварања приволе и тихог пристанка, уништавања, обесмишљавања и рушења отпора, одбијања или питања о лажним универзалним вредностима, али препуног мржње за Другога, неразумијевања спрам Другачијега. Овај доминантни дискурс данас ствара профит, јача и учвршћује етаблирану политичку моћ.

Трансхуманизам и технократија је, сажето говорећи, филозофија контроле. Тежња је стављена на ограничавање нашег разумијевања онога што доиста постоји. Глобализација као други назив за Нови светски поредак није само економско спајање институција, већ и психолошку категорију у којем живот сличи ропству у којем не постоји могућност избора са циљем уништавања. С друге стране није присутна само контрола ресурса и времена, већ и контрола наше свести. Ми мислимо према обрасцу који има ограничене информације и посебан начин живота на који смо учени од рођења. Зато се и ствара пожељан облик понашања, реакција и мисли. Наш психолошки профил је обликован те је то и разлог опадања духовности. Ум је затворен школским образовањем и утицајем медија. Орвеловим речима, сви једни другима говоре лажи, а не знају да су то лажи те лаж постаје истина. Људска свест није слободна. Користе се ратовима да би се зарадио велик новац, фармацеутском и медицинском индустријом која штети људима, али и уништавају духовност човека претварајући свест у плитку вањску свест, једном речи, креће се према уништењу човечанства самог. Друштвено корисно правило је узети нешто добро, лепо, племе-

нито те га изокренути и показати га ружнима, а ружно славити као лепо и узвишено. Рат постаје представа без емпатије у којој се исказује сва равнодушност зла.

Идеологија прописује значење речи те је метајезик облик изопачености језика, искривљеност значења речи које изражавају идеале нових поредака, значајан део новог облика тоталитаризма. На путу ка ропству значење је потпуно изгубила реч слобода коју сви имамо, али у толиком обиљу да не знамо шта точно значи јер је стара слобода уништена у име неке нове слободе која је обећана народу. На исти начин садржај губе и речи правде и закона, права и једнакости. Попис речи могао би се проширити толико да би обухватао скоро све моралне и политичке појмове у општој употреби. Ни реч истина више нема своје старо значење јер њу одређује ауторитет, нешто у што треба веровати у интересу јединства организационих напора, и што може бити измењено онако како то буду захтевали невидљиви центри моћи.

ЛИТЕРАТУРА

- Arendt, Hannah, *Totalitarizam*, Politička kultura, Zagreb, 1996.
- Bernays, Edward, *Propaganda*, Horace Liveright, New York, 1928.
- Brzezinski, Zbigniew, *Velika šahovska ploča*, HUMS, Ireland, Varaždin, 1999.
- Brzezinski, Zbigniew, *Between Two Ages : America's Role in the Technetronic Era*, Viking Press, 1970.
- Chang Mathias, *Brainwashed for War Programmed to Kill*, Malasyia, Thinker's Library, 2005.
- Chossudovsky, Michel, *Globalizacija bijede i Novi svjetski poredak*, Prometej, Zagreb, 2008.
- Einstein, Albert, Freud Sigmund, „Why war?“ u *Standard Edition of the Complete Psychological Work of Sigmund Freud*, Hogarth Press, London, 1964, 199-215.
- Fukujama, Francis, *Povjerenje*, Izvor, Zagreb, 2000.
- Fukuyama, Francis, „The Future of History, Can Liberal Democracy Survive the Decline of the Middle Class?“, *Foreign Affairs*, January/February, 2012, [53-61](#).
- Grupp, Jeffrey, *Korporatizam, Tajna vlada novog svetskog poretka*, TELEDisk, Zagreb, 2011.
- Horowitz, Leonard, *Death in the Air: Globalism, Terrorism and Toxic Warfare*, Sand Point, Idaho, Tetrahedron Publishing Group, 2001.
- Kant, Imanuel, *Um i sloboda - spisi iz filozofije istorije, prava i države*, Časopis Ideje, Beograd, 1974.
- Mosca, Gaetano, *Teorica dei governi e governo parlamentare*, Palermo, Loescher, 1884.

- Naj, Džozef, *Kako razumevati međunarodne sukobe*, Stubovi kulture, Beograd, 2006.
- Nye, Joseph, „Soft Power“, *Foreign Policy*, No. 80, Autumn, 1990, 153-171.
- Mosca, Gaetano, *Le costituzioni moderne*, Andrea Amenta Editore, Palermo, 1887.
- Peccei, Aurelio, *The Chasm Ahead*, Macmillan, New York, 1969
- Quingley, Carroll, *Tragedy and hope*, The Macmillan Company, New York, 1966.
- Sheldon Rampton, and John Stauber, *Trust Us, We're Experts: How Industry Manipulates Science and Gambles with Your Future*, Putnam, New York, 2002.
- Štraus, Leo, „O javnom dobru“, *Delo*, Ljubljana, br. 2, 1983.
- Taylor Kathleen, *Brainwashing: The Science of Thought Control*, Oxford University Press, Oxford, 2004
- Volcan, Vamik, *The Need to Have Enemies and Allies*, Northvale, Jason Aronson, New York, 1988.

Vesna Stankovic Pejnovic

„SOFT“ POWER OF THE NEW AGE RULERS

Resume

Today the great powers are deprived to use their traditional resources in order to achieve their goal, unlike in the past. Other transnational actors have become more powerful because of economic interdependence, the spread of technology and changing political issues, modernizations, urbanizations and increased communications. In New world we have reality blurring of the distinction between war and peace, with the situation at all times one of closely controlled conflict. According to Mosca and his political formula, there is always a ruling minority. They justify their rule by theories or principles which are in turn based on beliefs or ethical systems which are accepted by those who are ruled. Ruling class rule are capable to control the social forces. In all societies two classes of people appear a class that rules and a class that is ruled. The first class, always the less numerous, performs all political functions, monopolizes power and enjoys the advantages that power brings, whereas the second, the more numerous class, is directed and controlled by the first; in a manner that is now more or less legal, now more or less arbitrary and violent, and supplies the first, in appearance at least, with the material means of subsistence and with the instrumentalities that are essential to the vitality of the political organism. One World government that could run global affairs on the twin foundations of „crisis management“ and global planning with the goal of an international „technocratic dictatorship“ overseeing post-industrial, information societies.

Ruling elite of new world emphasis the persistent importance of national identities, despite (or because) of the cultural homogenization forced by globalization; the need to keep the façade of a well-functioning representative ‘democracy’ in which local elites are still supposed to take the important decisions; the need to provide local safety nets for the provision of minimal social services to the destitute; and last, the need to delegate to the nation-states a significant amount of the monopoly of violence, so that they could become capable of controlling the movement of labor in a way that would facilitate the free flow of capital and commodities. This is because this new transnational elite sees its interests in terms of the international markets rather than the national markets.

This elite consists of the transnational economic elites which play the dominant role within the ruling elite of the internationalized market economy, the transnational political elites, i.e. the globalizing bureaucrats and politicians, who may be based either in major international organizations or in the state machines of the main market economies, and the transnational professional elites, whose members play a dominant role in the various international foundations, think tanks, research departments of major international universities, the mass media, etc. In new global culture, people are rewarded for their greed, leaving so little space for the expression of higher human values and qualities such as generosity, compassion, selflessness, willingness to seek out and expose the truth, courage to fight for justice. Human societies are organized around collective illusions. Today it has become infinitely easier to “seem”, since the great majority of people form their opinions about politicians, scholars and scientists from what the newspapers say about them.

But what if the further development of technology and globalization undermines the middle class and makes it impossible for more than a minority of citizens in an advanced society to achieve middle-class status? Inequality has always existed, as a result of natural differences in talent and character. But today’s technological world vastly magnifies those differences.

We shall have new world in order to achieve universal peace and justice. The present Charter of the United Nations should be changed to provide a true world government constitution. The ruling elite operates in an international network with the official aim to harmonize the political, economic, social, and cultural relations between the three major economic regions in the world based on shared principles and the rule of law. They are prepared to march towards a world government. The supranational sovereignty of an intellectual elite and world bankers is

preferable to the national auto-determination practiced in past centuries. Nationhood as we know it will be obsolete; all states will recognize a single global authority. All countries are basically social arrangements. They conduct with the crisis and socioeconomic and geopolitical events and trying to produce realities in which mankind's problems can no longer be solved by national government. According to ruling elite what is needed is a world government.

Key words: New world, ruling class, soft power

* Овај рад је примљен 11. јуна 2014. године а прихваћен за штампу на састанку Редакције 03. септембра 2014. године.